

Introductie van de apostel Paulus

Door: Pastor Ricky Kurth

Over introductie gesproken:

Twee jonge mannen waren aan het praten op het werk, toen de één tegen de ander zei: "Je kijkt een beetje neerslachtig vandaag. Is er iets gebeurd?" De ander antwoordde: "Nou, ja! Ik bracht mijn vriendin gisteravond mee naar huis om haar aan mijn ouders voor te stellen, toen mijn moeder zei: "Kon je niet een beter iemand vinden?" Ik zei: "Laat haar met rust, ik hou van haar!" En ze zei: "Ik was aan het praten met je vriendin".

Over introducties gesproken, in deze studie gaan we zorgvuldig nadenken over de inleiding van Paulus, in zijn brief aan de Galaten, waar hij schreef:

"Gal. 1:1: Paulus, een apostel, (geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft),

Als je bekend bent met de brieven van Paulus (Romeinen tot en met Filemon), dan weet je dat hij zichzelf niet altijd als apostel voorstelde. Maar dat doet hij hier, en waarschijnlijk om dezelfde reden als toen hij aan de Korinthiërs schreef. We weten dat de Korinthiërs twijfelden aan zijn apostelschap, anders had Paulus hun niet hoeven te schrijven:

*"1 Kor. 9:1-2: 1 **Ben ik niet een apostel?** Ben ik niet vrij? Heb ik niet Jezus Christus, onzen Heere, gezien? Zijt gijlieden niet mijn werk in den Heere? 2 **Zo ik anderen geen apostel ben, nochtans ben ik het ulieden;** want het zegel mijns apostelschaps zijt gijlieden in den Heere.*

*"2 Kor. 12:12: **De merktekenen van een apostel zijn onder u betoond** in alle lijdzaamheid, met tekenen, en wonderen, en krachten.*

Maar de Galaten moeten ook aan zijn apostelschap hebben getwijfeld, anders had Paulus niet hoeven te bevestigen dat hij een apostel was: *"geroepen niet van mensen, noch door een mens"*. (Gal. 1:1).

Als je niet zeker weet wat hij daarmee bedoelde, laten we die woorden *"niet van mensen"* dan eens vergelijken met iets dat de Heer overkwam toen de religieuze leiders van Israël Hem vroegen:

"Mark. 11:28-30: 28 En zeiden tot Hem: Door wat macht doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze macht gegeven, dat Gij deze dingen doen zoudt? 29 Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Ik zal u ook een woord vragen; antwoordt Mij ook, en zo zal Ik u zeggen, door wat macht Ik deze dingen doe: 30 De doop van Johannes, was die uit den hemel, of uit de mensen? Antwoordt Mij.

Toen die religieuze leiders het gezag van de Heer in twijfel trokken, antwoordde Hij door hen te vragen naar de bron van het gezag van Johannes. We weten dat het God was die Johannes machtigde om te dopen, want hij noemde Hem:

*"Joh. 1:33: En ik kende Hem niet; maar **Die mij gezonden heeft, om te dopen met water**, Die had mij gezegd: Op Welken gij den Geest zult zien nederdalen, en op Hem blijven, Deze is het, Die met den Heiligen Geest doopt.*

Dat maakte zijn doop „uit de hemel” en niet „uit de mensen”. Dat wil zeggen, noch Johannes zelf, noch enige ander mens had toestemming gegeven voor zijn bediening. De God van de hemel was de bron ervan, niet de mensen. Dat is wat het woord "van/uit" betekende toen de Heer de religieuze leiders van Israël vroeg of ze geloofden dat de doop van Johannes "vanuit mensen" was.

Dus toen Paulus zei dat zijn apostelschap ook niet vanuit de mens was, betekende dat dat mensen niet op het idee kwamen om hem tot apostel te maken. Het idee is niet bij hem of bij een ander mens ontstaan. Mensen waren niet de bron van zijn apostolisch gezag.

God heeft niets uitbesteed

Toen Paulus eraan toevoegde dat zijn apostelschap "noch door mensen" was, had hij het niet meer over de bron. Hij had het over instrumentaliteit. Dat wil zeggen, God kwam niet met het idee om van Paulus een apostel te maken door mensen als Zijn instrumenten te gebruiken om dit tot stand te brengen. Later in dit hoofdstuk zal Paulus duidelijk maken dat, nadat hij gered was, God hem niet naar mensen zoals de twaalf apostelen stuurde en de taak, om hem tot apostel te maken, aan hen uitbesteedde (Gal. 1:17).

"Gal. 1:17: En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem, tot degenen, die voor mij apostelen waren; maar ik ging henen naar Arabië, en keerde wederom naar Damaskus.

Zijn apostelschap was dus niet van mensen, noch door mensen. En hij wist dat hij dit vanaf het begin duidelijk moest maken aan de Galaten, want hij wist dat ze twijfelden aan zijn apostelschap - en hij wist waarom. Hij wist dat het om een andere reden was dan de reden waarom de Korinthiërs eraan twijfelden.

De Korinthiërs twijfelden aan het apostelschap van Paulus omdat hij er niet zo uitzag of klonk zoals ze dachten dat een apostel eruit moest zien en klinken. Bij het citeren van zijn critici in Korinthe schreef Paulus:

"2 Kor. 10:10: Want de brieven (zeggen zij) zijn wel gewichtig en krachtig; maar de tegenwoordigheid des lichaams is zwak, en de rede is verachtelijk.

De zwakke lichamelijke aanwezigheid van Paulus zag er niet zo uit zoals ze zich voorstelden dat een apostel eruit zou moeten zien, en zijn toespraak klonk ook niet zoals ze droomden dat een apostel zou klinken.

Maar de reden dat de Galaten aan Paulus' apostelschap twijfelden, was dat Paulus hen dezelfde fundamentele waarheid had geleerd die hij de Romeinen had geleerd over zijn apostelschap, een waarheid waaraan de Galaten waren gaan twijfelen. Hij had hun geleerd dat God hem zond om redding uit genade te verkondigen, los van de wet van Mozes, zoals we zien in Romeinen 3:21-28:

*"Rom. 3: 21-28: 21 **Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: 22 Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. 23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; 24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; 25 Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods; 26 Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is. 27 Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs. 28 **Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet.*****

Maar niet lang nadat Paulus die revolutionaire nieuwe boodschap begon te prediken, begonnen sommige mensen eraan te twijfelen, evenals aan het apostelschap van de man die het predikte. En

deze twijfel aan Paulus' apostelschap, en deze twijfel aan de genadeboodschap die hij leerde, bereikte uiteindelijk Galatië.

Laten we even teruggaan om te zien hoe het begon. In Handelingen 15:1-6 lezen we:

“Hand. 15:1-6: 1 En sommigen, die afgekomen waren van Judea, leerden de broederen, zeggende: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden. 2 Als er dan geen kleine wederstand en twisting geschiedde bij Paulus en Barnabas tegen hen, zo hebben zij geordineerd, dat Paulus en Barnabas, en enige anderen uit hen, zouden opgaan tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem, over deze vraag. 3 Zij dan, van de Gemeente uitgeleid zijnde, reisden door Fenicie en Samarie, verhalende de bekering der heidenen; en deden al den broederen grote blijdschap aan. 4 En te Jeruzalem gekomen zijnde, werden zij ontvangen van de Gemeente, en de apostelen, en de ouderlingen; en zij verkondigden, wat grote dingen God met hen gedaan had. 5 Maar, zeiden zij, er zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeen, die gelovig zijn geworden, zeggende, dat men hen moet besnijden, en gebieden de wet van Mozes te onderhouden. 6 En de apostelen en de ouderlingen vergaderden te zamen, om op deze zaak te letten.

Zoals u kunt zien, veroorzaakte de nieuwe boodschap van Paulus nogal wat opschudding onder de Joden aan wie de wet van Mozes was gegeven, zelfs onder Joodse leiders “die geloofden”. Dus kwamen de apostelen en ouderlingen van de Joodse koninkrijks-kerk bijeen in wat bijbelleraren graag de Jeruzalemraad noemen om te bepalen of Paulus' apostelschap en boodschap uit de hemel kwamen, of van mensen.

De raadsman van de Raad

Na de getuigenissen te hebben gehoord die tijdens die raadsvergadering waren gegeven en de bewijzen te hebben afgewogen die die getuigenissen opleverden, geloofden verlost Joden, net als de Farizeeën die geloofden, dat God Paulus tot apostel had gemaakt en hem had gezonden om redding te prediken zonder de wet, en zonder de inleidende ritus van de besnijdenis volgens de wet (vgl. Gal. 5:3). En tot die geredde Joden behoorden ook de leiders van de twaalf apostelen, zoals we zien in Galaten 2:9, waar Paulus schreef:

“En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan;

Nadat die apostelen en de rest van de ouderlingen "bemerkten" dat God Paulus tot de apostel der genade had gemaakt, deden ze wat we later lezen in het verslag van Lukas over die grote raadsvergadering:

“Hand. 15:23-24: 23 En zij schreven door hen dit navolgende: De apostelen, en de ouderlingen, en de broeders wensden den broederen uit de heidenen, die in Antiochie, en Syrie, en Cilicie zijn, zaligheid. 24 Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen, die van ons uitgegaan zijn, u met woorden ontroerd hebben en uw zielen wankelende gemaakt, zeggende, dat gij moet besneden worden, en de wet onderhouden; welken wij dat niet bevolen hadden;

De leiders van de Joodse koninkrijks-kerk schreven brieven om de nieuwe heidense leden van het Lichaam van Christus te verzekeren dat de Joden die erop stonden dat ze besneden moesten worden en de wet moesten houden om gered te worden, dit deden zonder officiële toestemming van hen.

En dit was een verzekering die bij die Heidenen tot veel vreugde moet hebben geleid. Ik bedoel, spreken over het "verontrust" zijn! Als je denkt dat je gered bent uit genade door het geloof, los van de besnijdenis en de wet, is het behoorlijk verontrustend om iemand te horen zeggen dat je niet gered bent. Maar de kwestie was beslist op het Concilie van Jeruzalem, en wat die drie apostelen daar op aarde bonden, was gebonden in de hemel (Matt. 18:18-19). **(1)** Daarna stopten de geredde Joden met het vertellen aan de Heidenen dat ze de wet moesten houden om gered te worden.

(1). *Mattheüs 18:18-19: 18 Voorwaar zeg Ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen. 19 Wederom zeg Ik u: Indien er twee van u samenstemmen op de aarde, over enige zaak, die zij zouden mogen begeren, dat die hun zal geschieden van Mijn Vader, Die in de hemelen is.*

Deze teksten worden in het algemeen beschouwd als een gebedsbelofte, maar als dat zo is, werkt het niet erg goed. Twee of drie gelovigen bidden vaak om dingen die God niet geeft. De Heer gaf Zijn apostelen eerder het gezag om officiële beslissingen te nemen in Zijn afwezigheid nadat Hij naar de hemel was opgevaaren. Op diezelfde vergadering, van het Concilie van Jeruzalem, gaven diezelfde drie apostelen hun opdracht,, om naar de Heidenen te gaan, over aan Paulus, en "verbonden" zich om hun bediening te begrenzen tot "de besnijdenis" (Gal.2:9), d.w.z. de ware besnijdenis gevonden onder geredde Joden (Rom. 2:28-29)

Maar niet-geredde Joden waren het niet eens met de beslissing van de Raad van Jeruzalem, dus bleven ze de Heidenen lastig vallen met die verontrustende woorden over de wet. En we weten dat ze uiteindelijk die onrust veroorzakende boodschap overbrachten aan de nieuwe Heidense gelovigen in Galatië, want een paar jaar later moest Paulus ze schrijven en zeggen:

“Gal. 1:6-7: 6 Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie; 7 Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u ontroeren, en het Evangelie van Christus willen verkeren.

“Gal. 5:10: Ik vertrouw van u in den Heere, dat gij niet anders zult gevoelen; maar die u ontroert, zal het oordeel dragen, wie hij ook zij.

“Gal. 5:12: Och, of zij ook afgesneden werden, die u onrustig maken!

Toen Paulus hetzelfde woord 'verontrust' gebruikte dat de Raad van Jeruzalem gebruikte, weet je dat de Galaten last hadden van mannen die hen nog steeds vertelden dat ze niet gered waren zonder besnijdenis en de wet, in weerwil van de beslissing van de Raad van Jeruzalem. We noemen die mannen wetgevers, omdat ze Heidenen, zoals de Galaten, probeerden te dwingen zich aan de wet van de Joden te houden.

Gal. 1:1: Paulus, een apostel, geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader,.....”.

Afgaande op de woorden die Paulus gebruikte om zijn brief aan Galatië te openen, zeiden de wetgevers in Galatië waarschijnlijk dingen als: “Paulus is geen apostel van God, hij is een apostel van mensen – de mannen van het Concilie van Jeruzalem! Zij zijn degenen die hem tot apostel hebben gemaakt, niet God.”

Maar zoals we duidelijk zagen, maakten de mannen in die raad van Paulus geen apostel. Ze 'namen' gewoon waar dat God hem tot een apostel had gemaakt. Later in deze brief spreekt Paulus over de mannen op die raadsvergadering en zei:

*"Gal. 2:7: Maar daarentegen, als **zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;***

Zoals daar staat, "zagen" die apostelen en oudsten dat Paulus al "de apostel der heidenen" was (Rom. 11:13).

Toen Paulus in Galaten 1:1 verder ging met te zeggen dat hij een apostel was "*door Jezus Christus en God de Vader*", suggereert dit dat de wetgevers iets redeneerden als: "Toen die clowns op het Concilie van Jeruzalem Paulus tot apostel maakten, handelden ze niet op gezag van God of Jezus Christus. God de Vader zou nooit een apostel sturen om genade te prediken in plaats van de wet. Hij is degene die Mozes de wet heeft gegeven! En we weten dat Jezus Christus nooit een apostel zou sturen om genade en geen wet te prediken, want Christus zond de twaalf apostelen om de wet te prediken, geen boodschap van genade!"

Nu was dat allemaal waar, zelfs het gedeelte over de Heer Jezus. Voordat Hij naar de hemel voer, zei de Heer tegen zijn apostelen:

*'Matth. 28:19-20: 19 **Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.** 20 En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.*

Welke dingen had Hij hun geboden te "onderhouden"? Veel dingen natuurlijk, maar onder hen gebod Hij:

*"Matth. 23:2-3: 2 Zeggende: **De Schriftgeleerden en de Farizeen zijn gezeten op den stoel van Mozes;** 3 **Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet.***

Er zou een wet moeten zijn

Wat voor dingen zouden de Farizeeën hen vertellen om te onderhouden? De wet van Mozes natuurlijk! Ze zaten tenslotte op de stoel van Mozes. Dat betekent dat zij in die tijd de vertegenwoordigers van Mozes in Israël waren. En als je de evangelieverslagen leest, krijg je het idee dat de wet zowat het enige was waar de Farizeeën om gaven. Ze leken meer om de wet te geven dan om de God die haar gaf. Markus schreef over de Heer en zijn apostelen:

"Markus 2:24: En de Farizeen zeiden tot Hem: Zie, waarom doen zij op den sabbatdag, wat niet geoorloofd is?"

"Markus 10:2: En de Farizeen, tot Hem komende, vraagden Hem, of het een man geoorloofd is, zijn vrouw te verlaten, Hem verzoekende.

Het is dus duidelijk dat de Farizeeën de wet leerden, en het is even duidelijk dat de Heer Zijn twaalf apostelen vertelde de wet die zij leerden na te leven. Toen zei Hij dat ze alle volken moesten leren om ook de wet na te leven!

In het licht van deze instructies, die de Heer aan de twaalf gaf, zeiden de wetgevers waarschijnlijk tegen de Galaten: "Paulus kon geen apostel zijn door Jezus Christus, want Jezus Christus stuurt Zijn apostelen

om de wet te prediken, niet genade! Bovendien stierf Christus voordat Paulus tot apostel werd gemaakt, dus hoe kon Christus Paulus tot apostel hebben gemaakt nadat Hij dood was? Dode mannen vertellen geen verhalen, en dode mannen sturen ook geen apostelen!”

De reden dat ik vermoed dat ze dat tweede argument naar voren hebben gebracht, is dat Paulus Galaten 1:1 besluit door te zeggen dat hij een apostel was door Jezus Christus "*en God de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt*". Zie je, het was nadat Christus uit de dood was opgestaan dat Hij Paulus tot apostel maakte, zoals hij schreef in Romeinen 1:3-5:

“Rom. 1:3-5: 3 Van Zijn Zoon, Die geworden is uit het zaad van David, naar het vlees; 4 Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar den Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden (namelijk Jezus Christus, onzen Heere: 5 (Door Welken wij hebben ontvangen genade en het apostelschap, tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de heidenen, voor Zijn Naam;

Paulus ontving de genadeboodschap, en zijn positie als de apostel van genade, van de opgestane Zoon van God, die hem zei om genade te leren aan “alle volken” – in tegenstelling tot de twaalf, die Christus zond om de wet te prediken aan “alle volkeren” Zie Matth. 28:20 vgl. 23:2-3. Wat een tegenstelling!

“Matth. 28:19-20: 19 Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve depende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. 20 En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.

Vergelijken met:

Matth. 23:2-3: 2 Zeggende: De Schriftgeleerden en de Farizeen zijn gezeten op den stoel van Mozes; 3 Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet.

Een apostelschap gemaakt in de hemel

En wat een triest commentaar op de geestelijke toestand van de kerk die nu, 2000 jaar later, de mensen nog steeds laat twijfelen of Paulus' apostelschap en boodschap gescheiden en onderscheiden waren van die van de twaalf. Aan alle kanten wordt zijn apostelschap verward met dat van hen. Dit zorgt ervoor dat bijbelleraren de genadeboodschap van Paulus lezen in de nieuwtestamentische boeken die zijn geschreven door Jakobus, Petrus en Johannes, en het is er gewoon niet. Erger nog, verwarring over het apostelschap van Paulus zorgt ervoor dat mannen hun boodschap van de wet in de brieven van Paulus lezen. Wat een puinhoop!

Wat een uitdaging legt dit op genadegelovigen, zoals wij, om de boodschap te verdedigen dat het apostelschap van Paulus "*niet van mensen was, noch door mensen, maar door Jezus Christus en God de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt*". Als het evangelie van Paulus niet het antwoord is op alle religieuze verwarring in de wereld, laten we het dan vergeten en iets populairs gaan prediken. Maar als dit het antwoord is, laten we dan ons leven wijden aan het bekendmaken ervan. Wie is met mij?